

Martina Moharić

Sveučilište u Zadru

RUSIJA U DRUGOJ POLIVICI XVIII. STOLJEĆA

Dругu polovicu XVIII. stoljeća u Rusiji obilježila je vladavina carice Katarine II., poznatije kao Katarina Velika. Slavljena kao osoba, nakon cara Petra I. Velikog, bitno je pridonijela veličini Ruskog Carstva. Prema tome, moglo bi se reći da je Petar Veliki ličnost koja je obilježila prvu polovicu XVIII. stoljeća, dok je Katarina Velika obilježila drugu polovicu tog stoljeća ruske povijesti. Nakon Petra Velikog dinastija Romanov je na neki način izgubila svoju autentičnost jer su sljedećih nekoliko desetljeća Rusijom vladali vladari koji su, gotovo svi, bili germanizirani Slaveni.

Petra Velikog Romanova je, nakon njegove smrti 1725. godine, naslijedila njegova žena Katarina I. koja je vladala dvije godine. U svojoj oporuci je kao nasljednika navela svog nećaka, Alekseja Petroviča, ali on je umro prije Petra Velikog. Prijestolje je naslijedio njegov sin, Petar II. koji je vladao tri godine i ubrzo umro te tako stvorio ponovni problem nasljeđivanja ruske krune. Naposljetku je na prijestolje postavljena Ana Ivanovna, nećakinja Petra Velikog. Ana je vladala od 1730. do 1740. godine i umrla bez nasljednika ostavivši prijestolje Ivanu VI., sinu sestrine kćeri. Elizabeta Petrovna, kći Petra Velikog, vojnim udarom 1741. godine je preuzela vlast i time je završena tzv. „tiranija stranaca“. Za vrijeme svoje vladavine Elizabeta je reintegrirala senat, ojačala veze između ruskog plemstva i dvora, pa se zbog favorizacije plemstva kmetstvo sve više širilo. Vanjska politika koju je ona vodila bila je vrlo energična te je učvrstila rusku vlast. Carica se borila protiv Švedske i pružala je potporu habsburškoj carici Mariji Tereziji. Elizabetu je 1762. godine naslijedio nećak Petar III. Fjodorovič, sin njezine sestre Ane Petrovne, koji je vladao samo šest mjeseci. Njega je naslijedila supruga Katarina Velika.

Država koju je Petar Veliki ostavio svojim nasljednicima nije imala potencijala za usavršavanje. Vladari nakon njega mogli su pokušati da je sačuvaju onakvu kakva jest, ili da je potpuno unište i da na novim temeljima osnuju potpuno novu državu. S obzirom da su utrošene ogromne snage kako bi ruska država uopće opstala, nije imalo nikakvog smisla da bi ona sada bila uništena. Vlast se sve više zatvarala u sebe i odvajala se od onog „stvarnog“. S tog gledišta, Katarina II. je uistinu „velika“, jer je njezina vladavina ostavila jedan neizbrisiv trag u povijesti carske Rusije.

SOPHIE AUGUSTE FRIEDERIKE

Katarina II. Velika rođena je kao njemačka princeza Sofija Augusta Fredericka¹ 2. svibnja 1729. u Ščečinu, u današnjoj Poljskoj. Njezin otac bio je Kristijan August, pruski general, a majka Ivana Elizabeta, vrlo pametna i ambiciozna žena koja se željela proslaviti udajom svoje kćer za ruskog prijestolonasljednika Petra von Holstein-Gottorpa², koji je bio njemačkog porijekla. Carici Elizabeti se mlada princeza Sofija sviđjela pa je zatražila da se uda za Petra. Sofija je počela učiti ruski jezik, ulizivati se carici i ruskom narodu, ukratko – činila je sve kako bi bila spremna da jednog dana preuzme carski tron. To je podrazumijevalo i njezino preobraćenje na pravoslavnu vjeru. Nije ju omelo ni protivljenje njezinog oca koji je bio zagriženi luteran, pa je 28. lipnja 1744. kao Katarina Aleksejevna prihvatila pravoslavnu vjeru. Sljedećeg dana objavljene su zaruke, a 21. kolovoza 1745. šesnaestogodišnja Katarina udala se u Petrogradu za Petra Fjodoroviča. Zbog njegove nezrelosti i nezainteresiranosti brak nije bio uspješan te je u tom braku rođeno samo jedno dijete – carević Pavle. Petar je imao samo jednu ljubavnicu, ali se zato Katarina upuštala u veze s najmanje tri muškarca.³ Ona se zanimala za politička i diplomatska zbivanja, a komunicirala je i s nekim najvećim europskim misliocima tog vremena – Voltaireom i Diderotom. Nakon smrti carice Elizabete 1762. godine Petar je postao car i preselio se u Zimsku palaču u Petrograd. U to vrijeme u Rusiji je trajao Sedmogodišnji rat protiv Pruske, s kojom Petar III. zaključuje mir. Pošto je Petar simpatizirao njemačke vladare, Rusija je tim mirom vratila Pruskoj ranije osvojena područja. Što se tiče unutrašnje politike, Car je dao povlastice plemstvu, potisnuo utjecaj crkve i dao pravo zemljoposjednicima da po svojoj volji sele kmetove s jednog imanja na drugo, čime je položaj kmetova znatno pogoršan. Samo šest mjeseci nakon što je postao car, Petar je napravio kardinalnu političku pogrešku – preselio se na privatni dvor kako bi živio s njemačkim rođacima, ostavljajući Katarinu samu u Petrogradu. Petar III. ubijen je 17. lipnja 1762. u zavjeri, na čelu koje se nalazio Aleksej Orlov. Mnogi smatraju kako je tu zavjeru organizirala upravo njegova supruga Katarina.

Djelo Katarine Velike je, s jedne strane, nastavak onoga što je učinila carica Elizabeta I., dok je s druge strane uvelike ovisilo o složenim ekonomskim i društvenim problemima Rusije. Kako bi se takvi problemi riješili, bile su potrebne mnoge nagodbe i prilagodbe, a upravo tako se držala Katarina.

VANJSKA POLITIKA KATARINE VELIKE

Katarina Velika, koja je vladala Ruskim Carstvom od 1762. do 1796. godine, nastavila je djelo Petra Velikog. To se najviše očitovalo u ekspanziji Carstva – ono se proširilo od Crnog mora na jugu do rijeke Visle na zapadu, a ta proširenja su bila najviše na štetu Poljske i Osmanskog Carstva. Ubrzo nakon stupanja na prijestolje Katarina se pokazala kao jedan od najboljih diplomata svog vremena. Bila je jedan besprijekoran oportunist, ne

1 U mladosti je nosila nadimak *Figchen*, što znači smokvica.

2 Peter von Holstein-Gottorp je u studenome 1742. godine postao pravoslavac i promijenio ime u Petar Fjodorovič.

3 Njezini ljubavnici bili su Stanislav Poniatowski, Grigorij Orlov i Grigorij Potemkin.

postupajući uvijek po planu, ali uvijek imajući u vidu prvenstveno ono što je bilo najbolje za Carstvo. Kako je sama jednom rekla, svaka politika se svodi na tri riječi – „okolnost, pretpostavku i stanje stvari“⁴, a njezina diplomacija se kao takva očitovala upravo u tome.

Postignućima Petra Velikog u Švedskoj i Poljskoj Katarina je još više željela ojačati ruski utjecaj na tim područjima, i to miješajući se u ustavna pitanja i u jednoj i u drugoj zemlji. U Švedskoj je podmićivala i pružala potporu političkim strankama koristeći novac, dok je u Poljskoj podržavala ili prisiljavala političke stranke oružjem.

Podjele Poljske

Prvo ozbiljno sporno pitanje koje se pojavilo za vrijeme njezinog vladanja bilo je pitanje Poljske. Poljski ustav bio je poznat po ranjivosti – izborne kraljevine, *liberum veto* i oružani savez država zbog kojih je građanski rat neprekidno trajao. Poljski kralj, August II., bio je star i bolestan te je nagovještavao uspjeh krize. Što se tiče budućih kandidata za prijestolje, Austrija bi poduprla saksonskog kandidata, jer bi on bio pruski neprijatelj, dok je Katarina imala vlastitog kandidata – svog bivšeg ljubavnika Stanislava Poniatowskog, kojega je čak prihvaćao i Fridrik II. Katarina je tada sklopila savez s Pruskom koji se ponajviše bavio spornim pitanjem Poljske, a podržavao je Poniatowskog. Nakon smrti Augusta II. u rujnu 1764. Stanislav Poniatowski je izabran za poljskog kralja. Iako je Poniatowski bio Katarinin miljenik, nije kanio postati njezinom marionetom. Ipak, kraljevska je vlast u Poljskoj sve više slabila i u zemlji je počeo prevladavati utjecaj stranih sila. To su uvidjeli neki poljski plemići koji su 1768. godine osnovali tzv. Barsku konfederaciju⁵ pokušavajući se suprotstaviti pogubnom utjecaju susjednih sila i nadajući se pomoći Francuske i Osmanskog Carstva, ali bez uspjeha. S ciljem da spriječe unutarnje sređivanje Poljske, Habsburška Monarhija, Rusija i Pruska izvršile su u kolovozu 1772. godine prvu podjelu Poljske. Rusija je dobila istočni dio Litve, Habsburška Monarhija Galiciju, a Pruska zapadne dijelove zemlje oko grada Gdańska. Poljaci su tek tada ozbiljnije počeli razmišljati o nužnosti provođenja političkih i drugih reformi, pa se zbog toga 1788. godine sastao tzv. Četverogodišnji sejm. Ukinut je *liberum veto*, a 3. svibnja 1791. proglašen je prvi poljski ustav. Prema tom ustavu Poljska je ustrojena kao nasljedna i parlamentarna monarhija. Međutim, bilo je prekasno. Početkom 1793. godine obavljena je druga podjela Poljske između Rusije i Pruske – Rusija je dobila zapadnu Ukrajinu i Bjelorusiju, a Pruska područje oko grada Poznańa. Poljski narodni junak Tadeusz Kościuszko je 1794. godine podigao ustanak i primorao Pruse da napuste Varšavu, ali uskoro su ga svladali Rusi kada je godinu dana kasnije ruska vojska pod zapovjedništvom generala Aleksandra Vasiljeviča Suvorova slomila poljski ustanak i izvršila pokolj stanovnika Varšave. Kralj Stanislav Poniatowski morao se odreći prijestolja, a te 1795. godine odigrala se i treća podjela Poljske. Rusija je dobila istočne dijelove zemlje i ostatak Litve, Pruska središnju Poljsku s glavnim gradom Varšavom, a Habsburška Monarhija južni dio Poljske oko grada Krakova. Time je poljska država prestala postojati.

To je bilo prvi put da je Rusija dijelila moć s njemačkom državom u Poljskoj, a koja je do nedavno bila rusko područje interesa. Katarinin glavni savjetnik u vanjskoj politici,

4 *Imperial Russia*, Volume II. The Cambridge History of Russia. Cambridge, 2006., 508.

5 Barska konfederacija bila je protiv Rusije i Poniatowskog, koji je bio optužen da je rusko poslušno sredstvo, a zauzimala se za obranu domovine, vjere i slobode.

Nikita Panin, smatrao je taj dogovor kao temelj njegovog Sjevernog saveza u koji je, osim Rusije i Pruske, namjeravao uključiti još i Švedsku, Dansku i eventualno Veliku Britaniju. Taj savez trebao je biti posvećen čuvanju mira na sjeveru i sprječavanju upletanja utjecajnih europskih sustava Habsburške Monarhije, Francuske i Španjolske.

Poljaci su prezirali Katarinu, rusku caricu njemačkog podrijetla. Ta mržnja očitovala se i kod poljskog pjesnika Adama Mickiewicza koji je u svom djelu *Knjige poljskog naroda i poljskog hodočasnništva* opisao Katarinu kao „najrazvratniju od svih žena, bestidnu Veneru koja sebe smatra poštenom djevicom“. Što se tiče samih podjela, Katarina nije bila glavni pokretač. Ta uloga je pripala pruskom kralju Fridriku II. Velikom (1712.-1786.), ali je Katarina učinila sve što je bilo u njezinoj moći da doprinese slabljenju Poljske. U tri podjele Rusija je dobila značajne teritorije – područja današnje Bjelorusije, Ukrajine i Litve, a samim time i niz potencijalnih nacionalnih problema, od kojih je najveći bio pitanje Židova.

Židovi su u Poljsko-litavskoj uniji uživali određenu autonomiju, imali su svoja prava i odgovornosti. U početku, nakon prve podjele Poljske, Katarina je jamčila Židovima sve slobode koje su se odnosile na vjeru i imovinu, a koje su dosad uživali. Istovremeno, Židove je bilo potrebno uvrstiti u ruski staleški sustav – kako nisu bili seljaci ni plemići, oni su se pripisivali neodređenom gradskom stanovništvu, na zaprepaštenje kršćanskog stanovništva. Ruska politika prema Židovima bila je vrlo kontradiktorna – s jedne strane pokušavala ih je integrirati u društveni i ekonomski sustav Rusije, a istovremeno je Petrograd pokazao veliko negodovanje da se Židovima dodijele prava kao i ostalom gradskom stanovništvu. U XIX. stoljeću ta situacija će se samo još više pogoršati.

Ratovi s Osmanskim Carstvom

Istovremeno s podjelama Poljske, Katarina II. se morala suočiti i s Osmanskim Carstvom. Rat je buknuo 1768. godine, a trajao je do 1774. godine. Do sukoba dolazi zbog povrede turskih granica s poljskom Ukrajinom – tamo su se ruski vojnici borili protiv pobunjenih seljaka i barskih konfederalista. Rusi započinju oštru ofenzivu, te pod njihovu vlast potpadaju podunavske kneževine Vlaška i Moldavija, a nakon toga oni u veljači 1770. godine šalju svoju flotu na Sredozemno more te pripremaju ustanak balkanskih naroda pod vodstvom Alekseja Orlova. Katarina Velika se tada prikazivala kao stjegonoša slobode i nezavisnosti naroda protiv osmanskog despotizma. Iako ustanak Grka propada, ruska flota je 4. srpnja 1770. pobijedila osmansku kod Čeşme, nedaleko otoka Hija. Turci su, zbog velikih gubitaka bili prisiljeni provesti mirovne ugovore, ali njima nije ništa postignuto. Ruske vojne pobjede prisilile su sultana da 1774. godine pristane na uvjete mira koji je potpisan u Kučuk-Kajnardžiju 21. srpnja te godine. Tim mirom Rusija je dobila Azov i obalna područja Crnog mora od rijeke Dnjestar do rijeke Bug. Rusi su time ostvarili svoju staru težnju – dobili su izlaz na Crno more po kojemu je plovidba proglašena potpuno slobodnom. Također, ruski car je dobio pravo zaštite svih pravoslavnih kršćana pod turskom vlašću.

Drugi rat protiv Osmanskog Carstva trajao je od 1787. do 1792. godine i osigurao je Rusiji, mirom u Jašiju 1792. godine, posjedovanje poluotoka Krima i pod rusku vlast je potpalo cijelo sjeverno područje Crnog mora istočno od Dnjestra, te se taj teritorij s vremenom počeo nazivati „Novim Svijetom“. Tu je 1794. godine osnovana Odesa – grad koji je uskoro postao jedan od većih kozmopolitskih gradova u Carstvu.

Unutarnja politika Katarine Velike

Ubrzo nakon dolaska Katarine II. na vlast nastupila je velika financijska kriza u Rusiji, pa su 1764. godine zaplijenjena sva crkvena imanja. To je dovelo do zatvaranja mnogih samostana, ali i prelazak mnoštva kmetova pod državnu vlast. Što se tiče onih seljaka koji nisu pripadali državi, njihov položaj je postajao sve teži i teži, pogotovo nakon što je 1765. godine vlastelinima dodijeljeno pravo da po svojoj volji mogu osuditi seljake na prisilan rad. Od 1767. godine seljaci više nisu mogli ulagati žalbe protiv svojih gospodara.

Kako se povećavala potreba za kolonizacijom, tako je rastao i broj kmetova, a samim time su se pogoršavali i njihovi položaji, te se stvorila potreba za novim poreznim obveznicama i novim vojnicima. S druge strane, carica je pružala usluge i povlastice plemstvu, tražeći njihovu suradnju u učvršćivanju činovničko-apsolutističkog aparata. Bila je spremna učiniti bilo što samo da ne dovede u pitanje ograničenje svoje vlasti. Tako je 1769. godine osnovano Carsko vijeće koje ni u jednom pogledu nije osporavalo autokraciju. Bila je to jedina važna promjena u centralnom aparatu za vladanja Katarine II.

Katarina II. je imala velike ambicije što se tiče reformi. Sazvala je Zakonodavno povjerenstvo 14. prosinca 1766. koje se sastojalo od 573 člana, a činili su ga predstavnici plemstva, stanovnici gradova i državni seljaci, dok su kmetovi bili isključeni. Povjerenstvu su glavne smjernice dane u *Naputku* iz 1767. godine, koji je bio veličan od strane francuskih *philosophes* te preveden na različite jezike. *Naputak* se može smatrati, po riječima Anatolija Vasiljeviča Ada „službenim programom prosvijećenog apsolutizma Katarine II.“. U *Naputku* se govorilo o sreći naroda općenito te osobito o sreći ruskog naroda, uzdizala se tolerancija, sloboda tiska, širenje obrazovanja, osuđivalo se mučenje i pretjerana strogost kazni te se očitovala averzija prema kmetstvu.⁶ Zakonodavno povjerenstvo je 1768. godine raspušteno jer nije uspjelo ostvariti svoj temeljni cilj – uređenje novog zakonika. Ipak, možda upravo zahvaljujući raspravama unutar Zakonodavnog povjerenstva su, između 1762. i 1775. godine, doneseni zakoni koji su ukinuli monopole te svima, pa čak i seljacima, otvorili trgovačke i manufakturne djelatnosti. Poticao se ekonomski razvoj, a posebno su podupirane seljačke manufakture.

Druga polovica XVIII. stoljeća predstavljala je novo razdoblje u razvoju trgovine i bankarstva u Rusiji. Upravo je trgovačka i financijska politika Katarine Velike potpomogla europeizaciji ruskog gospodarstva. Godine 1765. osnovano je Slobodno ekonomsko društvo s ciljem da ohrabri modernizaciju poljoprivrede i industrije. Carica je ohrabrivala strane investicije, pogotovo one koje su bile namijenjene nerazvijenim područjima. Akumulacija kapitala, poboljšanje bankarstva te bolja cirkulacija i uvođenje papirnatog novca stvorili su temelje za privatno vlasništvo i ekspanziju novih proizvoda. Ratovi i veličina Carstva enormno su utjecali na rusko gospodarstvo, i to posebno pripajanjem ekonomski razvijenih dijelova Poljske i Krima. Proširenje granica pokazalo se izuzetno skupim, ali je i unaprijedilo razvoj industrije i vanjske trgovine. Taj razvoj se posebno počeo primjećivati krajem XVIII. stoljeća.

U Rusiji je 1773. godine izbio ustanak Jemeljana Ivanoviča Pugačova. To je bila svojevrsna buna protiv feudalizma, a pridružili su mu se Kozaci i seljačko stanovništvo koje je bilo za ukidanje kmetstva. Pobuna je prerasla u rat protiv važećeg društvenog poretka, ali ju je u kolovozu 1774. godine krvavo ugušio general Aleksandar Vasiljevič Suvorov.

6 *Povijest, Doba prosvjetiteljstva (XVIII. stoljeće)*, sv. 11., Povijest, Zagreb, Jutarnji list, 2008., 262.

Reformom lokalne uprave, koja je provedena 1775. godine, cijela zemlja je podijeljena na pedeset namjesništava, a svako namjesništvo je bilo podijeljeno na manje oblasti. Također su osnovani Sudovi pravičnosti koji su trebali štiti prava uhićenika i mogli su narediti njihovo oslobađanje. Upravna reforma obavljena je 1785. godine. Tom reformom su svi građani bili podijeljeni u šest kategorija. Iste godine izdana je i Povelja plemstva koja je plemićima dala dugo željeni zakonski statut, priznate su im postojeće povlastice i odobrene neke nove.

Katarina II. je mnogo učinila po pitanju reformi u Rusiji, a samo neke od njih su: oslobođenje od osobnog oporezivanja i tjelesnog kažnjavanja, oslobođenje od služenja vojne i civilne službe, monopol nad zemljišnim posjedima i posjedovanjem kmetovima, pravo da ih sude pripadnici istog staleža, priznanje oblasnih i namjesničkih skupina. Međutim, te reforme su bile u suprotnosti s prosvjetiteljskim načelima jednakosti jer su zagovarale poseban poredak i hijerarhiju, s ciljem da bi se dobio mehanizam činovničko-apsolutističke države i prevlast na društvenoj razini. Znakovi modernizacije za vrijeme vladanja Katarine II. mogu se pronaći na području školstva – osnovala je 1782. godine Povjerenstvo za nacionalne škole. To povjerenstvo je izradilo plan reforme koji je 5. kolovoza 1786. postao službeni *Ruski statut za nacionalno obrazovanje* – predviđeno je osnivanje osnovnih škola s dvogodišnjim obrazovanjem i srednjih škola s četverogodišnjim obrazovanjem u glavnim gradovima namjesništava te osnovnih škola u gradovima oblasti. Škole su bile besplatne i nije bilo razlika u staležima, ali su se unatoč tome pojavili problemi. Raspoloživa sredstva nisu bila dovoljna, učenici su nevoljko dolazili u školu, plemstvo nije željelo da se njihova djeca miješaju s djecom običnog puka, bilo je teško pronaći učitelje i nije bilo škola na selu.

KULTURA ZA VRIJEME KATARINE VELIKE

Prema riječima engleskog umjetnika Sir Joshue Reynoldsa, Katarina II. je bila „vladarica koju su svi pjesnici, filozofi i umjetnici tog vremena poštovali“.⁷ Imala je afinitet prema arhitekturi, bila je neosporan autor, kako drama tako i zakona, a istovremeno i nezasitan sakupljač umjetnina. Kao i većina tadašnjih europskih vladara, i Katarina je prihvatila neoklasicizam kao jedan novi stil u arhitekturi. Najbolji primjer tog pravca je palača Tauride koju je u razdoblju od 1783. do 1789. godine izgradio arhitekt Ivan Starov za Katarininog ljubavnika Grigorija Potemkina. Jedan od njezinih najdražih arhitekata i dizajnera, Charles Cameron, izgradio joj je galeriju, kao dodatak Palači u Carskom Selu, i to u obliku grčkog hrama.

Katarina II. je, kao i neki vladari prije nje, kupovala u inozemstvu djela najvećih majstora slikarstva. U Rusiji su zaposlenje nalazili slikari iz zapadnoeuropskih zemalja kao portretisti, dekorateri u službi dvora. Neki od najznačajnijih ruskih slikara tog doba bili su Aleksej Antropov, Ivan Argunov, Dimitrij Levicki, Vladimir Borovikovski. Već 1757. godine u Petrogradu je osnovana Umjetnička akademija u kojoj su odgajane generacije mladih umjetnika.

⁷ *Imperial Russia*, Volume II., The Cambridge History of Russia, Cambridge, 2006., 81.

Za vrijeme vladavine Katarine II. u Rusiju prodiru ideje francuskog prosvjetiteljstva. Mason Nikolaj Ivanovič Novikov (1744.-1818.) razvija široku izdavačku djelatnost, Denis Ivanovič Fonvizin (1744.-1792.) stvara izrazito satiričke komedije s građom iz suvremenog ruskog života, a na području satire i komedije djeluje Ivan Andrejevič Krilov (1769.-1844.) koji se kasnije afirmirao kao najbolji ruski basnopisac. Katarina II. je i sama bila jedan od značajnijih mislilaca prosvjetiteljstva čiji *Naputak* govori da „sebi valja točno i jasno staviti pred oči što je sloboda. Sloboda je pravo činiti sve ono, što dopuštaju zakoni; a kad bi gdje kakav građanin mogao činiti i ono, što je zakonima zabranjeno, tu ne bi bilo više slobode, jer bi i drugi imali jednakim načinom istu vlast.“⁸

LITERATURA

- Bertoša, Slaven, *Svjetska povijest modernoga doba (XVI.-XIX. stoljeće) s posebnim osvrtom na Apeninski poluotok*, Zagreb, 2004.
- Enciklopedija leksikografskog zavoda*, sv. 5., Enciklopedija leksikografskog zavoda, Zagreb, 1969.
- Imperial Russia*, Volume II., *The Cambridge History of Russia*, Cambridge, 2006.
- Povijest, Doba prosvjetiteljstva (XVIII. stoljeće)*, sv. 11., *Povijest*, Zagreb, Jutarnji list, 2008.

8 Srkulj, Stjepan, *Izvori za povijest*, sv. III., Zagreb, 1913., 86.

Martina Moharić:

CATHERINE II.

Summary

Catherine II, also known as Catherine the Great for her significant achievements in the second half of the 18th century, was a German princess who got on her way of becoming Empress of Russia by marrying the heir to the Russian throne, Petar Fjodorović. In order to achieve her cause, many sacrifices had to be made, e.g. she had to convert to Orthodoxy. At last, she became the empress and achieved her goal and ruled the Russian Empire independently as an undisputable autocrat from 1762 to 1796. She was succeeded by her son Paul I. Catherine the Great died on September 16, 1796. She was buried in the Peter and Paul cathedral in Saint Petersburg.